

## Clandestini

Gabriela

---

Mi-au crescut oameni în ochi  
și nu știu dacă văd lumea  
sau lumea îmi vede ochii orbiți și goi  
prin care lumina intră ca într-o gaură neagră  
cu zâmbetul atârând pe chip  
la fel ca amintirile unui amnezic bătrân  
în drum spre rai

Văd prin oameni  
distorsionat  
văd lumea lor  
ca și cum a mea ar fi murit înainte să mă nasc  
cu câteva secunde foste veacuri  
și urlă înlăuntru-mi golul și dorul de mine  
încât nu știu de vad ce simt  
sau simt ce vad  
dacă mă țin cu vulturi  
sau viața mă iarnă cu timp.

atâta frig mi-zăbovit pe frunte  
încât mă întreb dacă în clipirile mele oamenii mai trăiesc  
ori s-au împietrit odată cu ochii  
prin care văd un mâine irezistibil și străin  
și mă ajunge strigăt de Sine  
dar mă pierd încă în îngrămădeala de oameni  
de piatră  
ce îmi locuiesc în viață  
clandestin